

«Ara les nenes també veuen una possible professió»

Ensenyant el seu cromo de Panini.

Sullastres va créixer en una casa plena de cromos, com tantes a Torroella. Si no totes. Li encantaven. Recorda entrar a llibreries, veure'ls «allà sobre, exposats», i tibar la mà adulta per pidolar un sobre. «Quan em sortien en Cañizares, el 'Mono' Burgos o en Víctor Valdés em feia una il·lusió especial», assegura. Eren els seus ídols en una època en què era «molt difícil» tenir referents femenins, gairebé un impossible. «Coses com la col·lecció són una

manera de naturalitzar que les noies es puguin veure reflectides en nosaltres i que sentin que poden ser futbolistes professionals, de normalitzar-ho. La meva realitat com a nena de deu anys era que, més enllà de les lligues dels Estats Units o Suècia, no hi havia futbol femení professional i que com a dona no et podries dedicar a això. Que tindries molt poques oportunitats o cap. Ara les nenes van a una llibreria i allà dalt no només veuen dones en àlbums de cromos: també una possible professió. Aquesta normalitat és el que fa falta», argumenta Sullastres. Diu que iniciatives com aquesta van donant «visibilitat» al futbol femení: «Tot això fa que ens coneguim. Les nenes venen als camps amb l'àlbum obert per la pàgina que toca perquè els hi firmem. Abans venien a animar l'equip. Ara venen i coneixen les jugadores. Jo de petita feia col·leccions i així coneixies els jugadors de la lliga i t'enganxaves a ells». Parla de la il·lusió d'haver fet tantes col·leccions de petita i sortir-hi de gran. De la màgia de destripar un sobre i descobrir el seu cromo. Ja ha començat la col·lecció d'aquest curs, com la seva germana, la seva mare i el seu pare: cadascú fa la seva. Ja va ser així la temporada passada. Ella no la va acabar, però guarda l'àlbum. «El tinc guardat en un calaix ple de coses de quan era petita, amb exàmens de primària, treballs de secundària, col·leccions dels ous Kinder i no sé què més: coses que m'agradaven i anava guardant. També hi ha cròniques de quan jugava a l'Estartit i el recompte de partits que he anat jugant. Vaig poc a casa, a Torroella, per Nadal i a l'estiu, però quan hi vaig sempre m'agrada obrir el calaix i recordar temps passats. És un moment per tu», diu. Admet que l'àlbum significa un doble triomf: individual, per haver arribat a l'elit, i col·lectiu, per tot el futbol femení: «Fa setze anys que jugo a primera divisió i em sento part d'aquest creixement, del projecte i dels seus alts i baixos. He estat molts cops a punt de deixar-ho. Hi ha hagut èpoques que ho hem passat molt malament perquè hi havia molta precarietat. He estat moltes vegades a punt, a punt de tirar la tovallola, però hem resistit i al final, mira, estic vivint aquestes petites victòries i és molt satisfactori». Criada a la Unió Esportiva l'Estartit, és portera des del primer partit. Des dels nou anys. «Com que érem totes noves perdiem per molt. Vam acabar la lliga amb un gol a favor i 297 o 298 gols en contra, una burrada. Ho tinc gravat al cap. El dia que ens feien menys de deu gols l'entrenador portava l·laminadures. Ens ho passàvem molt bé perquè era una cosa d'amigues i no ens importava massa, però en alguns partits era avorrit. No avorrit, sinó frustrant. No tenia tècnica ni conceptes: era tot intuïció». No va tenir entrenador de porters fins als 16 o 17 anys. Aleshores va començar a gaudir la porteria, però abans d'aquell moment, punt d'inflexió, l'entrenador l'havia hagut d'anar a buscar a casa més d'un dia perquè no volia anar a jugar. «Sovint pensava que no volia jugar més, que no m'agradava». Acabaven negociant: portera a canvi d'uns minuts de llibertat, de punta. Va debutar a Primera amb el primer equip en una derrota al camp del Colegio Alemán, l'actual València, el 14 de desembre del 2008. Amb 15 anys. I fa just 15 anys. «Recordo que l'últim any a l'Estartit no hi havia hotels: anàvem a Madrid, a Bilbao, a Sant Sebastià o on fos en autobús, jugàvem i tornàvem», rememora agraïda al club que la va veure créixer. Era un club «petit, humil, sense recursos». I un futbol «amateur». Sovint entrenaven en mig camp perquè el compartien amb altres equips: sense fisioterapeutes, metges, ni preparadors físics. Subratlla la fortuna d'haver tingut un club de primera al costat de casa, imprescindible per ser on és avui: «Si hagués nascut en un altre poble, avui seria una altra persona. Som el producte de les nostres vivències, bones o dolentes, de les casualitats i les catàstrofes que s'ajunten i et porten a un lloc». «El meu primer sou amb cotització i seguretat social va ser al Barça», la temporada 2012-2013. Va ser

titular en el debut històric del Barça a la Lliga de Campions, en una clara derrota davant l'Arsenal al Miniestadi (0-3): «Recordo pensar com de lluny estàvem de fer mal a un equip gran. I fins i tot de fer un gol. I ara és al revés: l'equip dominador d'Europa». Aquell Barça va guanyar la Lliga i la Copa. Sullastres va compartir la porteria amb Laura Ràfols, en un equip amb noms com Sonia Bermúdez, Marta Corredera, Vicky Losada, Alexia Putellas (18), Marta Unzué, Melanie Serrano o Virginia Torrecilla. Als vestuaris, «bungalows», pràcticament no hi havia aigua calenta. «Avui no hauria marxat del Barça, òbviament, però la meua prioritat sempre han set els estudis perquè era una època en què era impensable viure del futbol. Encara que estiguessis en un Barça», destaca. Va marxar per estudiar Veterinària a Saragossa i va fitxar pel Transportes Alcaine (2013-2015), també de primera. Cobrava 300 euros, en negre i en un sobre. «Cobràvem des del primer dia de la pretemporada fins al dia de l'últim partit oficial. Si era el 25 de maig cobraves 25 dies del maig. Era molt trist». «Vivíem en un pis com si fos Gran Hermano, en unes condicions lamentables. Érem cinc o sis. Era un pis lamentable», apunta. Després de passar pel València (2015-2017) va tornar a Saragossa (2017-2018). Allà va patir una greu lesió després de ser internacional amb la selecció espanyola. El club no li va renovar el contracte i es va quedar a l'atur. Recorda bé la solitud. «Vaig anar a la mútua d'accidents laborals i tenia 20 minuts de fisioteràpia al dia de dilluns a divendres», explica. Recorda bé la por de tornar a fer-se mal i la falta de ganes i de motivació. «No trobava a faltar el futbol perquè encara no havia viscut el professionalisme com a clubs i com a jugadora». No ho trobava a faltar perquè no era tan bonic com per trobar-ho a faltar. 588 dies després de la lesió va tornar a jugar, amb el Deportivo de la Corunya (2019-2021). I el 2021 va fitxar pel Sevilla. Ja ha viscut més de 250 partits a Primera. 15 anys després del primer punt de partida, veu el seu cromo i somriu, feliç de «continuar aguantant i sent» i de l'evolució del futbol femení: «El veig com el meu fill o com un germà petit, perquè jo he sigut part i he ajudat en més o menys mesura al seu creixement».

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/esports/2023/12/11/ara-les-nenes-tambe-veuen-95669799.html>